

Coloseni - comentarii F. B. Hole

Coloseni 1.1,2

„Fratii sfinti” – in contrast fericit fata de corinteni si galateni

Credinciosii din Colose erau mult mai avansati decat galatenii in ce priveste starea lor spirituala. Pe masura ce vom inainta in citirea acestei epistole vom vedea ca erau unele lucruri importante in privinta carora apostolul Pavel avea sa le atraga atentia, totusi in cele de baza ei erau caracterizati de progres, si el putea vorbi de „ordinea „lor si „taria credintei” lor in Hristos (2.5). Ei erau deci intr-un contrast fericit cu corinteni si galatenii pentru ca cei dintai erau caracterizati de dezordine si cei din urma de darea inapoi in ce priveste credinta lui Hristos. Din cauza aceasta, fara indoiala, li se adreseaza: „catre sfinti si fratii credinciosi”. Toti cei credinciosi pot fi numiti pe drept frati sfinti, pentru ca toti sunt „sfinti”, adica „pusi deoparte pentru Dumnezeu”. Putem fi toti numiti frati credinciosi? Mergem noi inainta in credinta si in credinciosie? Sa punem la inima aceste intrebari, pentru ca un credincios care se poarta cu necredinciosie nu este in stare sa aprecieze indeajuns sau sa inteleaga adevarul dezvaluit in epistola aceasta.

Coloseni 1.3,4

Rugaciune si multumire pentru credinciosii pe care nu-i vazuse, care aveau credinta si dragoste pentru toti sfintii

Asa cum facea deseori apostolul in epistolele sale, incepe cu asigurarea colosenilor ca se ruga pentru ei. Daca vreun cuvânt de mustrare sau de corectare este necesar, el vine cu mult mai mare putere si posibilitate de primire de pe buzele care au fost folosite in mod obisnuit in rugaciune pentru noi, decat de la oricine altul. Rugaciunile lui erau totusi impreuna cu multumiri, si amandoua fusesera provocate de cele ce auzise privitor la ei, pentru ca, asa cum ne arata versetul 1 din capitolul 2, el nu-i vazuse si nu se cunoscusera fata in fata. Ajunsesera la el vesti despre credinta lor in Hristos si despre dragostea lor pentru toti sfintii. Aceste doua lucruri, cat de simple si elementare ar aparea, sunt de o importanta extrema. Ele indica in mod hotarat si sigur ca cineva are parte de firea divina (vezi 1 Ioan 3.4; 5.1). O persoana neintoarsa la Dumnezeu poate fi foarte atasata de un credincios sau altul care o impresioneaza, dar nu are dragoste pentru „toti sfintii”. Aceasta n-o poate avea decat cineva nascut din Dumnezeu.

Coloseni 1.5

Prin evanghelie, ultimul rezultat: speranta pastrata in ceruri

Nu se spune pentru ce anume se ruga apostolul decat in versetul 9. Mai intai le spune pentru ce aducea multumiri: „pentru speranta care va este pastrata in ceruri”. La speranta aceasta se face

aluzie si in alte versete din epistola (1.27;3.4), dar nu se vorbeste prea mult despre ea din cauza ca ei o cunosteau destul de bine. Vestea despre ce ajunsese la ei cand cuvantul evangheliei le fusese prezentat pentru prima data. De aici invatam ca toti cei care predica evanghelia trebuie sa fie atenti sa sublinieze nu numai rezultatul in prezent al eliberarii de puterea pacatului dar si ultimul rezultat – introducand pe cel credincios in glorie. Tot asa ar fi o greseala sa predici ultimul rezultat fara a insista asupra rezultatului din prezent.

Coloseni 1:6-8

Harul lui Dumnezeu raspandit in toata lumea (1.6) In acele zile evanghelia trecuse peste limitele stramte ale lui Israel si se dusesse in toata lumea. Ajunsese la coloseni, care erau dintre natiuni, si consecinta a fost ca ei au cunoscut harul lui Dumnezeu in adevar. Ne face oare harul sa fim fara grija sau indiferenti? Nicidecum, el lucreaza intocmai in directia opusa si aduce rod. Vestea buna „aduce rod si creste ca si intre voi”. Atat cresterea cat si aducerea rodului sunt dovezi ale vitalitatii. Nu este stagnare si stricaciune acolo unde evanghelia este primita in adevar.

Epafra, un slujitor credincios al lui Hristos (1.7,8) Din cele spuse in versetul 7 se pare ca Epafra era slujitorul lui Hristos care le adusesse lumina. De la el invatasera ei vestea buna a harului lui Dumnezeu si a sperantei gloriei. Versetul 8 indica faptul ca el calatorise la Roma si ii facuse cunoscut lui Pavel atat ceea ce lucrase Dumnezeu printre coloseni, cat si adancimea si sinceritatea dragostei lor crestine. Putem vedea cat de mult il pretuia Pavel. Vorbeste despre el ca de un slujitor credincios al lui Hristos, iar la sfarsitul epistolei aflam cat de devotat era el pentru binele spiritual al colosenilor.

Coloseni 1:9-11

Rugaciunea lui Pavel pentru ei, fara incetare (1.9-12) Stirile aduse de Epafra nu numai ca l-au miscat mult pe Pavel ca sa aduca multumiri lui Dumnezeu, dar l-au si indemnat la o rugaciune constanta pentru ei. In versetul 9 el incepe sa le spuna despre ce se ruga pentru ei. rugaciunea lui ar putea fi rezumata in patru parti: -el dorea ca ei sa fie umpluti de cunostinta voii lui Dumnezeu, pentru ca-ei sa umble intr-un chip vrednic de Domnul, in toate placuti Lui, ca sa fie-intariti, sa poata suferi cu bucurie-si sa fie plini de un spirit de multumire Dar sa privim ceva mai in amanunt la aceste lucruri.

Cunoasterea spirituala a voii lui Dumnezeu (1.9) Voia lui Dumnezeu trebuie sa stapaneasca toate pentru noi; de aceea cunoasterea voii Lui vine in mod necesar pe primul plan. Cuvantul folosit aici pentru cunoastere inseamna de fapt cunoastere deplina, si cu aceasta cunoastere deplina aveau sa fie umpluti. Apostolul nu vroia sa fie satisfacut cu nimic mai putin. Voia lui Dumnezeu avea sa stapaneasca toate gandurile lor si viitorul lor. Acesta este in adevar un standard foarte inalt, pentru ca standardul si obiectivul divin este intotdeauna mai presus de toate. Mai departe, cunoasterea noastra trebuie sa fie in intelepciune si pricepere spirituala; adica, trebuie sa fie printr-o intelegere dobandita de Duhul lui Dumnezeu, si nu numai printr-un proces intelectual. Se poate sa dobandesti informatie biblica in acelasi fel cum cineva obtine informatii istorice sau geografice, si intr-un astfel de caz cineva poate fi in stare sa analizeze si sa expuna Scripturile si totusi sa fie cu totul strain de

insemnatatea si puterea lor spirituala. De asemenea cunoasterea noastra trebuie sa fie in toata intelepciunea. Un om intelept este acela care este in stare, cu o buna judecata, sa aplice cunostintele lui la imprejurarile cu care se confrunta. De aceea apostolul dorea pentru coloseni, si pentru noi, ca sa fie umpluti de cunostinta deplina a voii lui Dumnezeu, prin invatatura data de Duhul Sfânt, pentru ca in felul acesta sa fim condusi de ceea ce cunoastem, si de asemenea sa fim in stare sa aplicam cunoasterea noastra la detaliile practice in mijlocul imprejurarilor incurcare care ne inconjoara.

A umbla intr-un chip vrednic de Domnul, aducand roade (1.10) Aceasta ne va face in stare sa umblam intr-un chip vrednic de Domnul, in toate fiind placuti Lui. Putine lucruri sunt mai putin triste decat a vedea un credincios zbuciumat din cauza imprejurarilor, plin de nesiguranta, osciland cand intr-o parte, cand in cealalta. Dimpotriva, fermitatea si siguranta unui credincios glorifica pe Dumnezeu. Situatia aceasta a fost exemplificata intr-o masura deosebita de apostolul Pavel, asa cum vedem in Filipeni 3. Umblarea aceasta intr-un mod vrednic de Domnul si placand Lui este baza aducerii roadelor. Putem face deosebire intre „roada Duhului” despre care se vorbeste in Galateni 5.22,23, si „aducand rod” potrivit versetului 10. Acolo este roada produsa de caracterul crestinului. Aici este aducerea de roade in fapte bune. Cea dintai pune temelia pentru cea de a doua, si amandoua sunt necesare. Faptele bune sunt produsul necesar al unui caracter care este format in adevar potrivit lui Hristos. Faptele bune sunt fapte care exprima viata si caracterul divin in cel credincios, si care se potrivesc Cuvantului lui Dumnezeu. Trebuie sa fim caracterizati de tot felul de fapte bune.

Cresterea in cunoasterea lui Dumnezeu (1.10,11) Si toate acestea nu se infaptuiesc deplin atat timp cat suntem pe pamant, asa cum arata ultima parte a versetului 10. Desi am putea avea cunostinta voii Lui, totusi avem sa crestem in cunoasterea lui Dumnezeu sau „prin deplina cunoastere a lui Dumnezeu”. Nu numai ca noi crestem in ea, dar si prin ea, deoarece cu cat cunoastem mai mult pe Dumnezeu in mod experimental, cu atat creste statura noastra spirituala si cu atat mai mult de asemenea suntem „intariti cu toata puterea”, asa cum precizeaza versetul 11.

Intariti potrivit cu taria gloriei Lui, pentru a indura toate cu bucurie (1.11) Limbajul acestui verset este foarte puternic. Este „cu toata puterea”, „taria gloriei Sale” si „toata rabdarea”. Ne-am putea intrea desigur cu uimire: „Este posibil ca niste creaturi slabe ca noi sa fie intarite chiar atat de mult?”. Da, puterea gloriei este in stare sa-l supuna Lui toate lucrurile, asa cum ni se spune in Filipeni 3.21; de aceea ea ne poate intari acum si pe noi. Dar cu ce scop? Raspunsul la aceasta intrebare este chiar si mai uimitor. Scopul este ca sa fim in stare sa induram toate incercarile care vin in calea noastra, nu numai cu indelunga-rabdare, dar si cu bucurie. Poate am presupune, in mod natural, ca o intarire extraordinara ar fi avuta in vedere pentru fapte glorioase in slujba lui Dumnezeu, cum ar fi cele ale lui Ilie sau Pavel. Dar nu, aceasta este in vederea suferintei sustinuta cu rabdare si bucurie. Lumea cunoaste si admira acea atitudine a gandirii exprimata prin cuvintele „a face haz de necaz”. Ne place de omul care face fata nenorocirii cu optimism, desi optimismul lui este bazat pe un fel de fatalism si de un refuz de a privi inainte, dincolo de ziua de astazi. Cel credincios care a crescut in cunostinta lui Dumnezeu si este intarit, poate avea parte din plin de suferinta si, in loc sa fie zbuciumat de dorinta de a iesi din ea, o indura cu indelunga – rabdare; in loc de a fi nemulțumit de caile lui Dumnezeu, el este nu numai resemnat, ci bucuros. De notat, este bucuros, si nu numai

optimist. Bucuria lui se arata ca niste ape adanci care curg linistite. Dar atunci puterea pentru situatia aceasta este potrivita puterii gloriei Sale. Puterea aceasta exista astazi si in curand se va arata, incat chiar de pe acum este posibil sa „va bucurati cu o bucurie nespusa si plina de glorie” 1 Petru 1.6-9 ilustreaza subiectul acesta.

Coloseni 1.12

Mulumiri Tatalui care ne-a facut parte de gloria cereasca

Cel sfant care este plin de bucurie ajunge in mod natural la multumire si lauda. De aceea cuvintele din versetul 12 vin din cele ale versetului 11. Multumim lui Dumnezeu ca Tata, pentru ca Il cunoastem cu acest caracter si pentru ca El a lucrat spre binele nostru in indeplinirea scopurilor Sale de dragoste. Ii multumim pentru ceea ce a facut El. Motivele multumirii se prezinta ca pe o scara care coboara: mergem in jos de la scopul Lui la implinirea nevoii noastre, care era necesara pentru a se ajunge la scopul pe care l-a avut El. El ne-a facut „sa avem parte de mostenirea sfintilor in lumina”. Nu spune „ca sa ne faca”, nici „in curs de a fi facuti”, ci „ne-a facut, ne-a invrednicit”. Toti cei care cred sunt facuti vrednici de gloria cereasca, pregatiti pentru acea parte daruita in lumina prezentei lui Dumnezeu, care va fi impartasita in comun cu toti sfintii din perioada in care ne aflam. Suntem foarte putin in stare sa intelegem ce inseamna mostenirea aceasta, totusi cat de deplina este siguranta ca am fost invredniciti pentru ea de catre Tatal! Am fost invredniciti de pe acum, desi mostenirea este viitoare.

Coloseni 1.13

Stramutati de sub puterea intunericului in imparatia Fiului dragostei Lui

Pentru ca sa fim invredniciti trebuia sa fim eliberati. In starea noastra dinaintea nasterii din nou zaceam sub autoritatea intunericului. Aici, intunericul este numele dat pentru Satan si lucrarile lui, dupa cum cuvantul lumina este folosit ca sa descrie prezenta lui Dumnezeu. Am fost eliberati de sub stapanirea lui Satan, fiind adusi intr-o imparatie infinit mai buna in caracterul ei – imparatia „Fiului dragostei Lui”. Venind sub autoritatea a ceea ce este perfect bine, am scapat de sub puterea raului. Mereu ni se aminteste in Noul Testament ca, pentru ca am crezut, suntem adusi sub autoritatea divina. Se vorbeste despre imparatia lui Dumnezeu, si in evanghelia dupa Matei citim despre imparatia cerurilor, deoarece dupa cum Isus, Imparatul lui Dumnezeu, S-a asezat in ceruri, tot asa El Isi va exercita domnia cereasca peste pamant. Sunt folosite si alte expresii cu privire la imparatie, dar niciuna din ele nu ne da sensul atat de mare al apropierii si al afectiunii ca acesta pe care il avem aici. Cuvantul imparatie in el insusi poate avea un sunet oarecum plin de severitate pentru noi, dar nu este nicio severitate cand este vorba de „imparatia Fiului dragostei Tatalui” ea vorbeste in adevar de autoritate, inasa este autoritatea unei dragoste perfecte, care infrumusetea fiecare porunca a ei. Niciodata sa nu ne opunem autoritatii. Fapt este ca nu putem trai fara ea. La inceput, cand omul a cautat sa se impotriveasca autoritatii lui Dumnezeu, indata a cazut sub autoritatea intunecata a diavolului. Niciodata n-a fost intentia ca omul sa fie absolut fara control. Daca acum suntem eliberati de sub autoritatea lui Satan, aceasta este pentru a fi adusi in supunerea

fata de Fiul dragostei Lui. Jugul lui Satan este impovarator. Cei de sub el sunt asemenea demonizatului care isi avea locuinta printre morminte si mereu tipa si isi facea singur taieturi cu pietre. Jugul Domnului Isus, asa cum El ne-a spus, este bun si sarcina Lui este usoara. Stramutarea noastra de la unul la Altul a fost in adevar schimbare.

Coloseni 1.14

Stramutarea, prin lucrarea de rascumparare si de iertare a pacatelor

Stramutarea aceasta a fost realizata in puterea lucrarii de rascumparare a crucii. Numai prin rascumparare putem obtine o cale dreapta, scosi din robia puterii intunericului. Nu ne-am putea bucura de faptul ca am fost adusi din nou la Dumnezeu, daca n-am avea iertarea tuturor pacatelor noastre, care mai inainte stateau intre noi si El. Desi adevarul glorios al versetelor 12-14 este aratat ca din partea lui Dumnezeu pe o scara care coboara, noi intram, din partea noastra, in cunoasterea si bucuria pentru el pe o scara care urca, adica in ordinea inversa. In mod necesar noi incepem cu iertarea pacatelor noastre. Apoi, dupa ce am intrat in gandul mai larg al rascumpararii, incepem sa pretuim marea stramutare care a avut loc si pozitia noastra perfecta in care avem parte de glorie, in Hristos. Cu cat vom intra mai mult in toate acestea, cu atat mai mult inimile si buzele noastre vor fi umplute de multumiri catre Tatal, din care izvorasc toate.

Coloseni 1:15-17

Splendoarea Fiului lui Dumnezeu in legatura cu creatia (1.15-17) Dar daca Tatal este Izvorul a toate, Fiul dragostei Lui este Persoana prin care toate s-au revarsat spre noi – Cel care a implinit toate cu pretul de nemasurat al Lui Insusi. Rascumpararea a ajuns sa fie partea noastra prin sangele Lui; si cand stim Cine este Cel care Si-a varsat sangele, gandurile noastre despre El se imbogatesc foarte mult. De aceea in versetele 15-17 ni se da o priveliste a splendorii Sale in legatura cu creatia. Aici este un pasaj greu de egalat, fie ca apreciem felul sublim al gandurilor exprimate sau puterea de reprezentare cu care sunt redate in cele mai putine cuvinte posibile. Sublimul, puterea de reprezentare si expunerea concisa sunt imbinare.

Domnul Isus ca Reprezentant al lui Dumnezeu Cel nevazut si intai – nascut in sens figurativ (1.15) Doua cuvinte din versetul 15 cer o remarca scurta. Cuvantul „chipul” care are sensul de „reprezentant”. Dumnezeu nevazut este in mod exact reprezentat de El, lucru imposibil in afara faptului ca El Insusi este Dumnezeu. Unii sunt inclinati oarecum sa obiecteze din cauza celui de al doilea cuvint din versetul acesta. In expresia „Cel intai – nascut” ei subliniaza prea mult in gandirea lor cea de a doua parte a expresiei. „Dar El a fost nascut”, spun ei. Expresia „intai-nascut” totusi, pe langa cel dintai inteles are si un sens figurativ (ca in Ps. 89.27: Ier.31.9), care inseamna: cel care ia locul suprem, avand drepturile celui intai-nascut. In sensul acesta este folosit aici. Domnul Isus nu numai ca are pozitia de Reprezentant a tot ceea ce este Dumnezeu, El are si pozitia de superioritate absoluta asupra creatiei. Toata gloria creatiei si drepturile ei sunt asigurate de El, pentru simplul motiv ca El este Creatorul, asa cum ne spune versetul 16.

Creatia atribuita Fiului (1.16) In cel dintai verset al Bibliei creatia este atribuita lui Dumnezeu si este de remarcat faptul ca pentru cuvantul Dumnezeu este folosit in ebraica un cuvant la plural, Elohim. Este deosebit de important deoarece ebraica folosea nu numai singularul si pluralul, dar avea si un alt numar care insemna doi, si numai doi. Deci cuvintele lor la plural insemnau trei sau mai multi, iar cand ne indreptam spre Noul Testament aflam ca sunt trei Persoane in Dumnezeire. De asemenea aflam ca din cele trei Persoane, creatia este atribuita totdeauna Fiului. Asa este si aici; si in versetul 16 faptul acesta mare este prezentat in trei feluri, fiind folosite trei prepozitii: in, prin si pentru. „Au fost create prin El” literal este „in” El. adnotarea din traducerea J.N. Darby precizeaza ca „in” da sensul de „putere caracteristica” pentru ca „El este Acela a carui putere launtrica a caracterizat creatia. Ea exista ca o creatie a Lui”. De asemenea „prin” insemna ca El a fost „Instrumentul activ”, iar „pentru El” arata ca El este „Scopul” pentru care exista creatia.

Hristos, Creatorul a toate in cer si pe pamant (1.16,17) Este de notat de asemenea felul cuprinzator in care este descrisa creatia in pasajul acesta. Este avut in vedere atat cerul cat si pamantul. Este de admirat faptul ca sunt lucruri nevazute si lucruri vazute; si se vorbeste despre lucrurile nevazute si spirituale in patru cuvinte. Noi stim care este diferenta reala intre tronuri si domnii, stapaniri si autoritati, dar stim ca toate isi datoresc Domnului Isus insasi existenta lor. De doua ori se spune in versetul acesta ca El este Creatorul a „toate. Ca urmare a faptului acesta, El este inaintea a toate in ce priveste timpul si locul; si toate se mentin prin El. stelele isi urmeaza traseul randuit lor, dar ele fac lucrul acesta pentru ca sunt indrumate de El.

Coloseni 1:18

Capul trupului, al Adunarii, Cel Intai-nascut dintre cei morti (1.18) Nu este greu de inteles ca daca El, Creatorul, a intrat in mijlocul propriei Sale creatii devenind Om, El sta in mod necesar in creatie ca fiind Capul si Cel Intai nascut. In versetul 18 insa aflam ca El este Cap si Intai-nascut si intr-o alta relatie. El este Capul trupului, Adunarea, si aceasta Adunare este lucrarea noii creatii a lui Dumnezeu. El este Cel Intai-nascut dintre cei morti, adica El isi are drepturile supreme in lumea invierii. Prin urmare in toate lucrurile si in orice sfera El are cel dintai loc. Ce adevar glorios! Cat de minunat ca avem sa-L cunoastem ca fiind Cel Intai-nascut in aceste doua aspecte, in legatura cu cea dintai creatie si cu noua creatie! Insa relatia noastra cu EL potrivit noii creatii este mult mai intima decat a putut fi vreodata potrivit celei vechi. In toata creatia El este desigur Cap, in sensul de a fi Cel dintai, si in sensul acesta ni se spune ca El este „Capul oricarui barbat” in 1 Corinteni 11.3. El este Capul Adunarii in alt sens, ilustrat de trupul omenesc. O unitate organica si vitala exista intre cap si celelalte madulare ale trupului, si intocmai in felul acesta este facuta o unitate vitala intre Hristos si madularele Sale din noua creatie.

Un nou inceput in legatura cu invierea Lui (1.18) De asemenea „El este Inceputul”. El era la inceput, asa cum ni se spune in alte texte, dar cel de aici ne spune ceva deosebit. Aici El este Inceputul, si acest inceput este in legatura cu invierea, asa cum ne arata cuvintele care urmeaza. Invierea Domnului Isus a fost noul inceput pentru Dumnezeu. Tot ce face astazi Dumnezeu, face in legatura cu Hristos in inviere. Toate legaturile cu El sunt de pe pozitia aceasta. Sa ne gandim cu rugaciune la adevarul acesta, pentru ca daca nu-l mentinem cu o intelegere spirituala, nu vom fi in

stare sa apreciem adevaratul crestinism.

Coloseni 1:19-22

Toata plinatatea Dumnezeirii in Hristos, baza a impacarii tuturor lucrurilor (1.19-22) In Hristos inviat aflam deci noul inceput al lui Dumnezeu, dar sa notam acum adevarul important care urmeaza in versetele 19-22. Trebuia sa fie o achitare completa a oricarei datorii care a avut loc in legatura cu vechea creatie. Unii oameni lipsiti de pricepere pot incepe uneori o afacere comerciala si, ajungand la datorii foarte mari, termina toate fara sa se gandeasca sa le mai faca fata. Pleaca apoi mai departe si isi propun sa inceapa alta afacere. O astfel de practica este cu totul condamabila. Dumnezeu se poarta intotdeauna cu dreptate. Prin moartea Sa, Domnul Isus a facut o achitare in privinta pacatului omului in vechea creatie. Apoi, in invierea Lui, Dumnezeu a facut un inceput. Versetul 19 ne spune ca toata plinatatea Dumnezeirii si-a gasit placerea sa locuiasca in Fiul cand El a venit sa faca lucrarea Sa puternica si prin sangele crucii Lui Dumnezeirea a lucrat ca, facand astfel pace, sa fie pusa baza pentru impacarea tuturor lucrurilor. Si putem spune cu siguranta ca ceea ce urmareste Dumnezeirea, intotdeauna si implineste.

Pace prin sangele crucii (1.20) Pacatul a facut ca omul sa alunece intr-o stare de vrajmasie cu Dumnezeu si de aceea pamantul este plin de conflict, confuzie, lipsa de armonie. In moartea lui Hristos s-a facut din punct de vedere juridic o eliberare de toate acestea prin judecata care a fost adusa asupra tuturor lucrurilor care au adus dezordine. Fiind inlaturat elementul care aducea tulburare, a rezultat pacea. Fiind stabilita pacea a putut veni impacarea. Pacea a fost facuta. Nimeni nu are „sa-si faca” pacea lui cu Dumnezeu. Oamenii nici n-ar face pace cu Dumnezeu, daca ar trebui sa o faca. Hristos este Cel care a facut pace. El a facut-o, nu prin viata Sa de o frumusetate si perfectie unica, ci prin moartea Sa. Noi avem desigur sa ne bucuram de pace, asa cum ni se spune in Romani 5.16: „Fiind indreptatiti din credinta, avem pace cu Dumnezeu”. Prin credinta avem pace in inimile noastre, si ce minunata pace! Aici totusi ideea principala este ca El a facut pace la cruce. Singura baza posibila de a ne bucura de pace inuntrul nostru este pacea facuta in afara noastra, cand a fost varsat sangele crucii.

Impacarea lucrurilor de pe pamant si din cer (1.20) Fiind facuta pacea, urmeaza impacarea tuturor lucrurilor. Nu trebuie totusi sa ne inchipuim ca aceasta ar insemna mantuirea oricui, pentru ca o clauza de calificare in privinta aceasta este adaugata imediat. „Toate lucrurile” se limiteaza la „toate lucrurile, fie de pe pamant, fie din ceruri”. Cand este vorba in Filipeni 2.10 ca orice genunchi sa se plece inaintea lui Isus sunt incluse si „cele de sub pamant” dar aceste cuvinte nu sunt redete si aici. Lumea celor pierduti va trebui sa se supuna. Acestia vor fi condamnati, nu impacati.

Impacarea celor credinciosi, fapt implinit (1.21) Este foarte evident ca impacarea n-a ajuns inca la lucrurile de pe pamant. Totusi cei credinciosi au si fost impacati, asa cum spune versetul 21; si in acest verset aflam un cuvint care ne ajuta sa intelegem ce insemna in adevar impacare – un cuvint care descrie starea care este exact opusul impacarii – instrainarea. Tot felul de rele au fost acceptate de omenire ca rezultat al intrarii pacatului in lume. Nu numai ca ne-am atras vinovatia, dar si zacem intr-o robie teribila. Si nu numai ca suntem in lanturi, dar am fost si instrainati cu totul de Dumnezeu, in care sunt toate sperantele. Am avut nevoie de indreptare din cauza vinovatiei

noastre. Am avut nevoie de rascumparare din cauza robiei in care ne aflam. Si pentru ca eram cu totul instrainati de Dumnezeu, am avut nevoie de impacare. Instrainarea, trebuie sa observam, era in intregime din partea noastra. Dusmania era in gandurile noastre fata de Dumnezeu, nu in gandirea lui Dumnezeu fata de noi; si dusmania si instrainarea s-au aratat in fapte rele. De aceea putem spune ca, daca este un sens in care Dumnezeu are nevoie de impacare, noi avem nevoie de ea intr-un mod dublu.

Sfinti, fara pata, de neinvinit, ca rezultat al mortii lui Hristos (1.22) Impacarea s-a infaptuit „prin moartea” lui Hristos. Moartea Lui este baza pe care se afla ea, fiind necesara lui Dumnezeu si necesara noua. Si noi avem nevoie de ceva mai mult. Avem nevoie de lucrarea puternica in inimile noastre prin care dusmanul sa fie inlaturat din ele pentru totdeauna. Ca rezultat a toate acestea Dumnezeu priveste la noi ca fiind in Hristos, ca satisfactie si placere; in acelasi timp noi, fiind sensibili in fata harului Sau, privim la El cu toata afectiunea. Dumnezeu Isi are placerea deplina in ceea ce este perfect. Iar efectul mortii lui Hristos este ca ne prezinta „sfinti si fara pata si de neinvinit inaintea Lui”. Suntem eliberati de tot ce era in legatura cu noi ca niste copii ai lui Adam dupa cadere, pentru ca „in trupul Sau de carne, prin moarte”, s-a executat toata judecata pentru tot ce eram. Aceiasi moarte este si baza pentru impacarea viitoare a tuturor lucrurilor in cer si pe pamant. Ce perspectiva glorioasa! Sunt in cer lucruri care au fost atinse si intunecate de pacat, si acestea trebuie impacate, desi ingerii care au pacatuit au fost aruncati in iad si in felul acesta nu au parte de impacare. Toate de pe pamant au ajuns ruinate. Totusi va veni o zi cand toate din aceste doua sfere vor fi aduse in completa armonie cu voia lui Dumnezeu si se vor bucura, pentru totdeauna de lumina soarelui harului Sau. Desigur, am putea spune: Doamne, grabeste ziua aceea! Este bine sa ne gandim la astfel de subiecte; cu cat le vom aprofunda, cu atat mai mult se va arata mai minunata moartea lui Hristos.

Coloseni 1:23

„Daca” suntem cu adevarat ai Domnului Toate lucrurile la care am gandit presupun desigur ca suntem ai Domnului in mod real, adevarat. De aceea aflam acest „daca” in versetul 23. Sunt unii care, auzind evanghelia, spun ca si ei cred, totusi dupa un timp abandoneaza cu totul marturisirea pe care au facut-o. Ei nu „raman in credinta, intemeiati si neclintiti”, ei „se lasa abatuti de la speranta evangheliei”; prin aceasta ei fac sa se arate ca nimic nu avusese radacina in ei. cuvintele „acum dar v-a impacat” din versetul 22 nu se aplica unor astfel de persoane.

Sfera de lucru a evangheliei: in toata creatia Din noi in acest verset apostolul subliniaza domeniul vast al evangheliei, „in intreaga creatie de sub cer”, dupa cum in versetul 6 precizeaza „in toata lumea”. Ideea de aici nu este, desigur, ca ar fi predicat fiecarei creatii, ci sfera lucrarii nu era mai mica decat orice creatie. Pavel fusese facut slujitor al acestei evanghelii. O slujire care urma sa fie prezentata, cea a Adunarii, era tot a lui, asa cum se precizeaza in versetul 25.

Coloseni 1:24-25

Suferintele lui Pavel, care aveau caracterul lui Hristos, pentru ca adevarul despre Adunare sa fie cunoscut (1.24) Apostolul introduce subiectul celei de a doua slujiri a lui, facand o referire la suferintele lui. Era in inchisoare cand scria si vorbea despre suferintele lui ca fiind „necazuri ale lui Hristos”. Acestea le era caracterul. Ele erau desigur necazuri pentru Hristos, de aceleasi fel pe care El le-a indurat pe calea Sa minunata pe pamant, desi intr-o masura mult mai putin importanta. Nu mai este nevoie sa spunem ca Domnul Isus ramane absolut singur in suferintele Sale de ispasire in moartea Lui. Aici nu este nicio aluzie la astfel de suferinte. Suferintele care au venit ca un suvoi impotriva trupului lui Pavel au fost indurate pentru intreaga Adunare, care este trupul lui Hristos. In intemnitarea lui, apostolul umplea paharul suferintelor, si acestea in folosul Adunarii in sensul ei cel mai larg – nu numai pentru adunarea care era pe pamant in timpul lui, ci pentru adunarea din toate veacurile pana la sfarsitul istoriei ei pamantesti inclusiv noi insine. El a suferit pentru ca adevarul cu privire la adunare sa fie facut pe deplin clar si instaurat, si din aceste suferinte au izvorat epistolele acestea nemuritoare care ne invata astazi si pe noi. In felul acesta lucrarea privitoare la adunare a devenit disponibila astazi si pentru noi.

Administrarea data de Dumnezeu pentru a intregi Cuvantul Sau (1.25) O administrare (gr.oikonomia) i-a fost data de Dumnezeu pentru ca prin ea sa „implineasca” sau sa „intregeasca”, sa „completeze” Cuvantul Sau. Nu inseamna ca Pavel avea sa scrie ultimele cuvinte ale Scripturii, pentru ca dupa cate stim, Ioan a facut acest lucru. Inseamna ca descoperirea tainei la care face aluzie in ultimele versete a fost incredintata lui si, cand aceasta a fost facut cunoscut, ultima parte a revelatiei a fost implinita, cercul adevarului revelat a fost complet.

Coloseni 1:26-29

Taina descoperita; Hristos in voi, nadejdea slavei (1.26,27) In Scriptura o „taina” nu inseamna ceva misterios sau de neinteles, ci doar ceva care pana la un timp a fost ascuns sau secret. Taina despre care este vorba aici fusese cu totul ascunsa in veacurile de la inceput, iar acum este descoperita numai sfintilor lui Dumnezeu. Ea se refera la Hristos si la Adunare, si in mod particular la aducerea intr-un singur trup si a celor dintre natiuni. Acest aspect al ei este dezvaluit foarte clar in epistola catre Efeseni. Aici, insa, in versetul 27, se spune ca este „Hristos in voi, nadejdea gloriei”. Cand citesti acest verset, se vede ca „in voi” inseamna „voi, cei dintre natiuni”. Mai inainte Dumnezeu locuise un timp in mijlocul lui Israel si apoi Mesia aparuse pentru un alt timp scurt in tara lor, dar ca Hristos sa poata fi gasit acum printre cei dintre natiuni era un lucru cu totul nou, cum nu mai fusese niciodata. Era o garantie a gloriei ce va veni, pentru ca Hristos va fi totul in toti in aceea zi. Nu este usor pentru noi sa ne inchipuim cat de revolutionara apare doctrina aceasta cand a fost vestita pentru prima data. Ea punea cu totul deoparte pozitia speciala si exclusiva a iudeilor si aceasta era o ofensa in ochii lor, starnind impotrivirea lor furioasa. Mentinerea acestui adevar il adusesse pe Pavel in inchisoare si in multe suferinte.

Omul desavarsit in Hristos: invatat in adevarul caracteristic dispensatiei de acum (1.28,29) Pe de alta parte Pavel stia marea importanta a acestui adevar, ca fiind caracteristic acestei dispensatii. Fiecare dispensatie a lui Dumnezeu are un adevar care ii este caracteristic, si acesta este adevarul specific timpului in care ne aflam acum. Numai in masura in care suntem invatati in el este posibil sa

fim „desavarsiti” sau „maturi” in Hristos. De aceea apostolul se ostenea, luptand ca adevarul acesta sa fie cunoscut, potrivit lucrarii puternice a lui Hristos.

Coloseni 2.1,2

Lupta in rugaciune pentru cunoasterea tainei si pentru siguranta deplina a credintei celor care nu i-au vazut fata

Apostolul Pavel nu numai ca lupta (gr.agoniza) pentru a invata pe altii acest mare adevar, dar lupta si in rugaciune, si aceasta cu atat mai mult cu cat stim ca era retinut de la activitatea de mai inainte, de catre zidurile inchisorii. Rugaciunile lui erau atat de intense incat le descria ca o lupta. In lupta aceasta era condus in mod special pentru binele celor pe care nu-i vazuse fata catre fata, cum erau colosenii, laodiceenii si altii. Vroia ca ei sa ajunga la cunoasterea deplina a acestei taine si sa aiba inimile unite impreuna pentru ca in cunoasterea aceasta se afla siguranta deplina a intelegerii. In Evrei 10.22 citim despre „siguranta deplina a credintei”, acea credinta care, simplu, ia pe Dumnezeu pe cuvint. Cu aceasta ne incepem viata ca oameni credinciosi. Siguranta deplina a intelegerii arata maturitatea priceperii spirituale. Intrand in cunoasterea tainei, ultimul segment al cercului adevarului vine la locul lui, intregul devine clar si luminos, intinderea si minunatia intregului plan divin incepe sa se reverse asupra noastra si o siguranta minunata ne umple inimile.

Coloseni 2:3-4

Stransi uniti in dragoste (2.2,3) Nu trebuie sa parasim versetul 2 fara sa notam cuvintele: „inimile lor...sa fie unite in dragoste”. In taina lui Dumnezeu sunt ascunse toate comorile intelepciunii si ale cunoasterii, si prin cunoasterea ei deplina se obtine siguranta deplina a intelegerii, aceasta insa are loc cand dragostea divina domneste printre sfinti. Un credincios izolat de orice colectivitate crestina si-ar putea studia Biblia in dependenta de invatatura pe care o da Duhul, ca sa dobandeasca o buna cunoastere mintala a ei, dar n-o poate intelege si experimental. N-o intelegem pe deplin pana ce avem ceva experienta in dragostea frateasca. Aici se afla motivul, fara indoiala, pentru care taina este atat de putin inteleasa in zilele noastre. Adunarea lui Dumnezeu este atat de trist divizata incat se arata foarte putina unitate in dragoste. Nu putem remedia starea divizata a Adunarii, dar putem umbla in dragoste fata de toti sfintii in masura in care ii cunoastem. Iar in masura in care facem lucrul acesta, inimile ni se vor largi ca sa cuprinda adevarul acesta – si in mare masura ne vom lua locul in trupul lui Hristos, si nu in felul cum fac cei mai multi care se gandesc la un loc intr-o colectivitate crestina sau la o organizatie cu o anumita denominatie.

Unii oameni care doreau sa-i insele prin vorbire induplecatoare (2.4) In cel dintai secol nu erau dificultati din cauza starii divizate a adunarii, totusi erau dificultati asa cum ne arata versetul 4. Incepusera sa vina oameni „cu vorbirea induplecatoare”. Vorbirea placuta, eleganta, induplecatoare este folosita de inselatori. Deseori multimea nepriceputa spune despre cate un vorbitor: „Asa trebuie sa fie, a vorbit asa de frumos!”. Cand se face insa dupa aceea o cercetare a lucrurilor, se vede ca nu era asa cum se gandea. Apostolul incepe sa-i instiinteze mai in amanunt cu privire la acei inselatori ale caror invataturi intentionau sa-i indeparteze cu totul de la intelegerea tainei. Totusi mai inainte de

a face acest lucru, el recunoaste cu bucurie binele care ii caracterizeaza pe coloseni, si ii indeamna spre un progres mai departe in directia cea dreapta.

Coloseni 2:5-7

Ordinea si fermitatea credintei, caracteristice colosenilor (2.5)Partea buna care ii caracteriza se arata in versetul 5. Intai, ei aveau ordine intre ei. Prin aceasta ei contrastau pe corinteni, care erau intr-o stare foarte dezordonata. Desigur, si unii si altii in viata lor de adunare si in viata personala aveau sa stie care erau indemnurile apostolului. In al doilea rand, era fermitate in credinta lor. Erau ca soldatii care rezistasera atacurilor in timpul luptei. N-a reusit nici un atac impotriva credintei lor.

Cunoasterea adevarului pusa in practica, cu multumiri (2.6,7)Versetele 6,7 arata ca prevenirea cea mai buna impotriva raului este progresul in directia cea dreapta. Dupa ce au primit pe Hristos ca Domn al lor aveau „sa umble in El”, adica sa puna in practica tot ceea ce stiau despre El si despre voia Lui. Fiind inradacinati in El, ei aveau sa se zideasca in El, si in felul acesta, intemeiati cu tarie in adevarata credinta, erau ca niste vase pline cu ea, revarsandu-se in lauda si multumire. Sa notam ca atunci cand cunoasterea noastra despre adevar se arata in afara, in practica noastra, de asemenea si in multumirea pe care o aducem, atunci suntem in mod real intemeiati in ea.

Coloseni 2:8

Pericole din cauza filozofiei, iudaismului si superstitieiDar cand nu reuseste cu un atac din fata, dusmanul va incerca un asalt din cate o latura. Ceea ce nu poate implini printr-o tagaduire deschisa si indrazneata, s-ar putea realiza prin insinuari subtile, prin reduceri subtile ale adevarului sau, chiar si mai bine, prin adausuri aparent inofensive la credinta lui Hristos – adausuri care totusi anuleaza mult din vitalitatea ei. asa a fost intotdeauna planul diavolului, iar ochiul plin de atentie al lui Pavel vedea in ele semne ale pericolului pentru coloseni. De aceea restul capitolului este plin de instiintari serioase si cu dragoste, impreuna cu dezvaluirea adevarului cu scopul de a-i intari impotriva pericolelor. Instiintarile apostolului par a fi prezentate in trei parti. Aceasta se poate observa uitandu-ne la versetele 8, 16 si 18, cum fiecare dintre ele incepe cu un cuvint de avertizare cu privire la activitatile oamenilor. Ele se indreapta in directii diferite, dar toate sunt impotriva adevarului. In cel dintai caz pericolul vine de la filozofie. In al doilea, de la iudaism. In al treilea de la superstitie. Toate aceste trei pericole sunt astazi extraordinar de active si puternice, indeosebi cel dintai si al treilea.

Filozofia si amagirea desarta (2.8)Expresia „sa va fure” din versetul 8 se intalneste numai aici si are sensul de „a lua ca prada” (sylagogeo). Ea descrie ce ti se poate intampla daca in loc de a progresa in credinta lui Hristos, te supui invataturilor filozofilor. Este un fel puternic de exprimare. In lumea veche grecii aveau filozofi renumiti. Ei nu aveau nicio cunoastere a lui Dumnezeu sau vreo revelatie de la El si, fara ele, isi puneau mintea la lucru in privinta problemelor prezentate de om si de univers. Rezultatul invataturilor lor nu era decat inselaciune, toate fiind alcatuite potrivit gandirii lor despre om si despre lumea lui mica. Chiar si in timpul lui Pavel se gaseau unii care doreau sa potriveasca invatatura crestina filozofiei grecilor, si aceasta insemna de fapt distrugerea credintei. In zilele noastre are loc acelasi fel de lucrare. Filozofia de astazi difera in multe feluri de aceea din

lumea veche. Doua trasaturi teribile o caracterizeaza: intai, ea isi urmareste investigatiile si felul de a prezenta teoriile, nu in ignoranta fata de revelatia data de Dumnezeu, ci in respingerea ei, despre care au auzit ca exista; in al doilea rand, deseori ia din termenii folositi in revelatia lui Dumnezeu in Biblie, si dupa ce i-a golit de sensul lor scripturistic, le da un alt sens potrivit scopurilor pe care le au ei. O transformare foarte inselatoare! Cand apostolul punea impreuna filozofia si amagirea desarta, scria in adevar ca un profet!

Coloseni 2:9-10

Toata plinatatea Dumnezeirii, trupeste, in Hristos

Invataturile filozofice de altadata sau de acum pretind sa intregasca invatatura simpla a evangheliei si sa ne conduca spre o cunoastere perfecta. In realitate ele distrug evanghelia. Hristos este testul oricarei invataturi. Este ea potrivita lui Hristos? – acesta este testul. Si de ce Hristos este testul? Pentru ca plinatatea Dumnezeirii locuieste in El si noi am fost „impliniti” in El. Nu trebuie nicidecum sa iesim in afara Lui. Este o asemanare izbitoare intre versetul 19 din capitolul 1 si versetul 9 din capitolul 2; insa acolo este o referire la ceea ce era adevarat despre El in zilele calatoriei Sale pe pamant, in timp ce aici se spune ca acesta este un lucru adevarat despre El astazi. Este greu sa-ti inchipui o afirmatie mai puternica a Dumnezeirii Lui si care se refera la El ca Om, spunandu-se: „trupeste”. Iar daca suntem inradacinati si ziditi si impliniti in El ala cum ne este prezentat aici, ar fi cu totul o nebunie sa ne abate spre filozofarile date de creierul redus al omului care peste putin timp va fi mancat de viermi.

Coloseni 2.11,12

Circumcizia spirituala prin moartea lui Hristos, ingroparea si invierea Lui

Versetul 11 adauga un alt gand important. Suntem circumcisi in El, nu numai impliniti in El. iar circumcizia este o taiere completa. Circumcizia lui Hristos a fost facuta prin moartea Lui. In moartea Lui, El a taiat orice legatura cu vechea ordine de lucruri; El a murit fata de pacat si traieste pentru Dumnezeu, ala cum ni se spune in Romani 6.10. o circumcizie spirituala „nefacuta de mana”, a ajuns si partea noastra prin moartea Sa, care pentru noi a fost „in dezbracarea de trupul firii pacatoase” (carnii). Moartea a venit intre noi si firea pacatoasa, si prin urmare a fost taiata legatura cu invataturile omului si ale lumii. Versetul 11 vorbeste despre moarte, versetul 12 ne aduce inainte ingroparea si invierea. Ingroparea este dovedirea mortii. Ceea ce se indreapta spre coruptie trebuie luat dinaintea ochilor. De notat, suntem ingropati in botez. Cand facem randuiala aceasta, mergem la propria noastra inmormantare. Dar mergem la inmormantare in vederea invierii, pentru ca suntem inviati impreuna cu Hristos prin credinta in ceea ce a facut Dumnezeu, cand L-a inviat dintre cei morti. In aceste doua versete suntem invatati despre sensul real al mortii si invierii lui Hristos, de asemenea si al botezului nostru – ceea ce vede Dumnezeu in ele. Si ni se da favoarea de a vedea in ele ceea ce face El. Aplicatia acestora vine mai departe in epistola aceasta.

Coloseni 2:13-14

Adusi la viata impreuna cu Hristos, intr-o lume noua (2.13)Cu versetul 13 trecem de la ceea ce s-a implinit in Hristos la unele lucruri implinite in noi. In ce priveste starea noastra spirituala, eram morti; morti in pacatele noastre – in ceea ce am facut; morti in necircumcizia firii noastre – in ceea ce eram. Dar acum suntem adusi la viata impreuna cu Hristos, viata noastra cea noua fiind de acelasi fel cu a Lui. Invierea ne-a adus intr-o lume noua, iar aducerea la viata ne-a inzestrat cu o viata noua. Totusi nu aceasta ne-a eliberat de vina pacatelor noastre. Suntem totusi eliberati. Toate greselile ne-au fost iertate. Dar aceasta ne aduce inapoi la cruce.

Inscrisul cu porunci inlaturat prin moartea lui Hristos (2.14)Crucea a inlaturat pacatele noastre, dar, si mai mult, a sters intregul sistem de porunci care fusese impotriva noastra. Legea n-a fost nimicita, dimpotriva, ea a fost recunoscuta si respectata in moartea lui Hristos. Pe de alta parte, noi am murit fata de lege prin moartea Lui si acum suntem sub har, cu toate randuielile vechi ale legii inlaturate – cum avem exemplele din versetul 16. Felul de vorbire din versetul 14 are probabil nevoie de explicare. Cuvantul tradus „a sters” este folosit pentru anulara unui decret de lege. Ideea de „inscris” este pentru o obligatie la care omul este supus prin semnatura lui. Pavel a folosit cuvantul acesta ca o ilustrare figurativa. Fusesem obligati prin semnatura noastra la randuielile iudaice, dar inscristul acesta a fost anulat in moartea lui Hristos. In masura in care ne priveste el a fost pironit la cruce cand El a fost rastignit. Desigur, in cuvintele acestea apostolul are in vedere in mod deosebit pe iudei.

Coloseni 2.15

La cruce, triumful divin asupra fortelor spirituale ale raului

Crucea este vazuta si intr-o alta lumina in versetul 15, incat aici ea este prezentata sub trei aspecte, pe care le putem rezuma astfel:v.11 crucea in legatura cu noi insine si indeosebi cu firea pacatoasa.v.14 crucea in legatura cu randuielile legii.v.15 crucea in legatura cu fortelile spirituale ale raului.Oricare ar fi aceste puteri spirituale, de la Satan in jos, la cruce s-a aratat triumful divin asupra lor. In aparenta s-ar zice ca puterile raului au triumfat. In realitate a fost nenorocirea lor. Asa fiind lucrurile, vedem in versetul 10 ca despre Domnul Isus se vorbeste ca despre „Capul oricarei stapaniri si autoritati”, nu numai datorita lucrarii Sale in creatie, dar si datorita lucrarii implinite la cruce.Adevarul crucii asa cum este dezvaluit in versetul 11 se refera indeosebi la ceea ce fusese prezentat mai inainte, adica la ispita adusa de filozofie. Astazi avem sa vorbim despre ea nu numai ca de filozofie, dar si de rationalism – de inchinarea inaintea intelectului uman si a rationamentelor omenesti. Indata aflam in cruce circumcizia noastra, ca s-a facut o inlaturare totala a rationalismului, ca si a oricarei autoritati care ne stapanise. Ele nu ne mai influenteaza.

Coloseni 2.16,17

Randuieli – umbre ale lucrurilor viitoare

Crucea, asa cum este prezentata in versetul 14, este baza instiintarii data de versetul 16, dupa cum este indicat de cuvantul „deci”. Erau multi iudei entuziasti care vroiau sa-i atraga spre randuielile pe

care le tineau sau nu le tineau, dar ei nu aveau sa se indrepte spre ele sau sa le dea atentie. Sunt specificate cinci clase de randuieli, in legatura cu carnea, bautura, sarbatorile, lunile noi, sabatele. Toate acestea erau umbre ale lucrurilor viitoare, asa cum ni se spune si in epistola catre Evrei, in trupul –adica substanta, continutul insusi este Hristos. Daca unii ar intreba ce ne mai pot spune aceste idei astazi, raspunsul ar fi ca ele ne sunt necesare. N-ati intalnit niciodata adventisti de ziua a saptea? Daca nu, sa multumiti lui Dumnezeu. Dar daca ati intalnit, sa retineti felul in care Scriptura prezinta ca gresite gandurile pe care ei cauta sa le raspandeasca, indeosebi insistenta lor asupra sabatului iudaic. Ei te vor judeca privitor la sabat, daca stai de vorba cu ei. cuvantul de aici nu este „zile de sabat”, ci „sabate”, avand in vedere tot felul de sabate, fie zile sau de ani. Sabatul ca o randuiala legala a iudeilor (vezi Exod 31.13; Deut.5.15) este pus la o parte, inasa aceasta desigur nu atinge faptul ca o zi din sapte a fost pusa deoparte de catre Dumnezeu de la inceputul creatiei ca o zi de odihna. Aceasta este o indurare din partea lui Dumnezeu si noi avem sa o pretuim.

Coloseni 2:18-19

Ritualism, inchinare la ingeri (2.18) In versetul 18 ajungem la asa numita ispita ritualista. Vom vedea foarte repede ca este o ispita, daca ne referim din nou la adevarul despre cruce asa cum a fost prezentat in versetul 15. Singurii ingeri care doresc sa aiba inchinarea noastra sunt cei rai. Ingerii sfinti refuza intotdeauna inchinarea oamenilor, atribuind lui Dumnezeu orice inchinare. Asa vedem, de exemplu, in Apocalipsa 19.10 si 22.9. Iar ingerii nesfinti sunt „dezbracati”(v.15) si invinsi la cruce. Cine le va aduce deci inchinare? Cata lumina aduce crucea si in privinta aceasta? Cata eliberare aduce ea!

A se tine strans de Cel ce este Capul (2.18,19) Este si un alt argument foarte puternic. Suntem indreptatiti, ca madulare ale trupului, ca fiecare dintre noi sa ne „tinem strans de Capul”. In felul acesta mentinem un contact intim cu El. imaginea trupului omenesc este desigur in gandirea pe care o are Duhul, iar capul este considerat ca locul din care pornesc toate fata de trup. Hrana si cresterea ajung la noi prin „incheieturi si legaturi”. Totusi toate vin de la cap. Este de cea mai mare importanta sa ne ocupam de privilegiul nostru si sa invatam ce inseamna sa ne tinem de Cel ce este Capul. Odata ce am invatat lucrul acesta, nu vom mai avea nevoie de vreo alta dovada impotriva ispitei ritualismului. Daca ni s-a dat dreptul la acces in prezenta unei persoane si am privilegiul de a avea o legatura cu ea, nu ma vei mai vedea prezentandu-mi cererile sau asteptand toate de la valeti. Poate cineva ar putea gandi ca a da o stima deosebita valetului, servitorului, cel putin am arata cat de smeriti suntem. Dar acesta este felul de purtare care ne este indicat? Nicidecum! Doar ne-am face voia noastra; si aceasta este propria vointa, exact opusul smereniei. Aceasta poate fi o ilustrare a celor spuse in versetul 18. Ingerii au fost ascunsi de ochii nostri in mod intentionat, ca nu cumva sa le dam locul care apartine lui Dumnezeu. Ei sunt printre cele nevazute. Cei care s-ar inchina lor ar fi oameni care s-ar lauda cu gandirea lor fireasca. Inceputul versetului 18 ne spune: „Nimeni sa nu va descalifice (sau: sa va faca sa pierdeti premiul), facandu-si voia lui insusi in smerenie si inchinare la ingeri”. Aceasta face foarte clara intreaga pozitie. Este vorba de propria vointa, un lucru uracios inaintea lui Dumnezeu. Si cei care cad prada ei pot fi in adevar credinciosi si totusi, abatuti de la Hristos, isi pierd premiul.

Coloseni 2:20-23

Identificarea noastra cu Hristos in moartea Lui (2.20-22) Faptul identificarii credinciosului cu Hristos in moartea si invierea Lui a fost adus inaintea noastra in versetele 11 si 12. Acum vedem ca nu este numai o notiune de doctrina, ceva care ar exista numai in domeniul teoriei. Este un fapt care urmeaza sa exercite o influenta foarte puternica asupra vietilor noastre. In versetul 20 avem cuvintele „ati murit impreuna cu Hristos”, iar in capitolul 3.1 cuvintele „inviati impreuna cu Hristos”. Atat de completa a fost identificarea, incat moartea Lui a fost moartea noastra, invierea Lui a fost invierea noastra. Se poate observa totusi ca in amandoua cazurile este un „daca”. Da, insa nu ca exprimare a indoielii, ci pentru a da baza unui argument. Daca este asa, atunci este faptul acesta - in sensul cuvintului „deoarece”. Unele lucruri vin ca o consecinta asupra noastra deoarece am murit impreuna cu Hristos; de asemenea alte lucruri trebuie sa ne caracterizeze de cand am inviat impreuna cu Hristos. Deoarece am murit impreuna cu Hristos, adevaratele noastre interese sunt cu totul in afara lumii si a lucrurilor ei rudimentare, elementare. Deoarece am murit fata de sistemul lumii, nu ne putem purta ca si cum am apartine ei. acesta este argumentul din versetul 20. Lumea, si indeosebi lumea religioasa, are randuielile ei cu privire la folosirea sau nefolosirea lucrurilor materiale care pier. Potrivit acestor randuieli trebuie sa nu punem mana, sa nu gustam, sa nu atingem aceasta sau aceea. Dar daca intelegem in adevar identificarea noastra impreuna cu Hristos in moartea Lui, ne aflam pe noi insine in afara lumii in care stapanesc astfel de randuieli, si aceasta hotaraste desigur pentru noi orice fel de intrebare. Erau multe randuieli in legatura cu legea lui Moise, care fusesera date pentru a tine in frau pornirile firii pacatoase. Ele nu au valabilitate cu privire la cei care au murit impreuna cu Hristos. Dar punctul principal aici se refera nu atat de mult la randuielile iudaice, cat mai ales la cele care sunt „dupa poruncile si invataturile oamenilor”, randuieli care n-au avut nicidecum indrumarea divina. Asa sunt randuielile pe care ritualismul le impune astazi adeptilor pe care ii are.

Condamnarea ritualismului (2.22-23) Parte din versetele 22 si 23 sunt puse in doua paranteze, pentru a le da o deosebita claritate. Cuvintele din prima paranteza ne dau exemple din randuielile pe care apostolul le avea in gand. Cuvintele din a doua paranteza ne spun anumite lucruri care caracterizeaza aceste randuieli. Ele au o aparenta de intelepciune printr-o „inchinare voita” si smerenie si neglijare a trupului, in loc de a-i da cinstea care ai este datorata. Iar cuvintele care nu sunt puse in paranteze arata provenienta lor: „dupa poruncile si invataturile oamenilor... pentru satisfacerea firii pamantesti”. Cat de categorica este aceasta condamnare a ritualismului! Toate aceste randuieli complicate ar arata ca o descriere a onoarei adusa de o mare umilinta. Ascetismul care este in legatura cu el ar parea un lucru marunt. Imbracamintea, incinsa cu o franghie, hrana saraca, posturile si neglijarea trupului ar parea foarte sfinte si minunate, dar de fapt totul este dupa invataturile sarace omenesti si toate slujesc satisfactiei firii pacatoase. In adevaratul crestinism firea pacatoasa este nerecunoscuta si refuzata. In ritualism (ceremonii) ea este hranita si satisfacuta. De aceea ritualismul este condamnat.

Coloseni 3:1-4

Dezlipirea de lume si viata ascunsa cu Hristos in Dumnezeu (3.1-4) Cealalta parte a identificarii noastre cu Hristos in moartea Lui este identificarea noastra in invierea Lui. Rezultatul uneia este sa

ne dezlipeasca de lumea omului, de intelepciunea omului, de religia omului. Rezultatul celeilalte este sa ne puna in legatura cu lumea lui Dumnezeu si cu tot ce este ea. Cele dintai 4 versete din capitolul 3 ne dezvaluie binecuvantarea in care suntem introdusi. Sunt lucruri care isi gasesc centrul in Hristos asezat in gloria cereasca. Sunt lucruri „de sus”, adica lucruri care au un caracter ceresc. La aceste lucruri urmeaza sa fie indreptate gandurile si afectiunile noastre, si nu la cele de pe pamant. in prezent Hristos nu este aici, El este ascuns in Dumnezeu. Iar El este viata noastra, si toate izvoarele ascunse ale vietii noastre sunt deci ascunse cu El in Dumnezeu. Se apropie ziua cand El Se va arata, si atunci noi vom fi aratati impreuna cu El in glorie. In ziua aceea va fi foarte clar unde se afla viata noastra reala.

O noua sfera de viata: gandurile la cele de sus, la Hristos (3.1-4) Se pare ca lucurile acestea n-ar fi destul de cale acum. Viata noastra acum se afla exact acolo unde va fi ea. Adevarul acesta este foarte practic. Cel credincios in mod necesar traieste si se misca si isi are gandurile la „lucurile de pe pamant”. Ca o creatura decazuta, instrainata de Dumnezeu, el nu stie nimic altceva. Totusi este un mare pericol ca noi sa fim captivati de lucurile pamantesti. De aceea sunt necesare aceste indemnuri. Fapt este ca noi avem o sfera de viata cu totul noua. Interesele noastre sunt centrate la dreapta lui Dumnezeu, si nu la casele si la treburile noastre, oricat de importante ar fi acestea la locul lor, ca unele care ne dau conditiile in care sa facem voia lui Dumnezeu. Ne gandim la lucurile de sus, nu odihnindu-ne in fotolii, lasandu-ne in imaginatii de vis si mistice cu privire la lucurile care ar fi in ceruri, ci indreptandu-ne gandurile spre Hristos si cautand in toate inaintarea lucurilor cerurilor. Fiind inviati impreuna cu Hristos, suntem deci ridicati la nivelul intereselor ceresti si ni se permite ca pe ele sa le cautam in timp ce suntem inca pe pamant. ce pozitie de extraordinara inaltare! Cat de putin ne purtam ca unii care am fost inviati impreuna cu Hristos intr-o alta randuiala de lucruri, care este cereasca! Cat de mult ne sunt gandurile prinse de lucurile pamantesti!

Coloseni 3.5,6

A omori madularele care sunt pe pamant

Apostolul recunostea cat de mari si multe sunt piedicile si de aceea ne indeamna sa omoram anumite lucruri. „Madularele voastre care sunt pe pamant”, despre care vorbeste versetul 5, nu sunt, desigur, madularele trupului. Termenul este folosit in mod metaforic ca indicand anumite trasaturi morale sau mai degraba imorale ale firii pamantesti care ne caracterizau mai mult sau mai putin in zilele cand nu eram inca intorsi la Dumnezeu. Acum avem interese ceresti si de aceea aceste trasaturi pur pamantesti trebuie omorate. Dati mortii este o expresie tare. Tendinta noastra este sa negociem cu aceste lucruri, si uneori chiar sa ingrijim de ele. Siguranta noastra sta insa intr-o purtare neinduratoare. Cu sabia in mana, cum s-ar spune, avem sa le facem fata fara vreun gand de indurare. Trebuie sa le facem fata in felul in care Samuel l-a taiat in bucati pe Agag, inaintea Domnului.

Coloseni 3:8-10

Dezbracarea de faptele pacatoase (3.8,9) Dar pe langa acestea sunt alte lucruri mentionate in versetele 8 si 9. Acum nu mai este „omorati” ca in versetul 5, ci este cuvantul „a dezbraca”. Altadata traiam infasurati in astfel de lucruri ca intr-o imbracaminte. Cand ne priveau oamenii, pe acestea le vedeau. Dar trebuie sa nu mai fie vazute. Nu trebuie sa se mai vada imbracamintea urata care ne caracteriza altadata. Avem de imbracat alte vesminte pe care le vom vedea in versetul 12. Observam cat de mult lucrurile acestea mentionate in versetele 8 si 9 au de a face cu limba, si prin urmare cu inima noastra care se exprima prin ea. Pacatele cu gura sunt mult obisnuite chiar si printre crestini. Toti cunoastem felul cuvintelor provocate de suparare, manie si rautate. Poate un credincios adevarat sa defaimeze, sa blasfemieze? Destul de greu, totusi se poate sa aluneci intr-o vorbire despre Dumnezeu si despre lucrurile divine intr-un fel usuratic, fara respectul cuvenit. De asemenea cat de usor este sa rostesti cuvinte neplacute, chiar daca nu ajungi la unele josnice. Dar despre minciuna? Inca se mai pot gasi unii ca Anania si Safira. Si am putea merge mai departe si am afirma ca fiecare dintre noi care are o constiinta sensibila stie foarte bine ca nu este lucru usor sa ramai neclintit in adevar in tot ce rostim.

Dezbracarea de omul vechi si imbracarea cu omul nou, fapt implinit la intoarcerea la Dumnezeu (3.9,10) Totusi adevarul acesta este ca o obligatie a noastra pentru ca ne-am dezbracat de omul cel vechi si ne-am imbracat cu cel nou. Aceasta am facut-o cand ne-am intors la Dumnezeu, si indemnurile de a dezbraca si a imbraca din versetele 8 si 12 se bazeaza pe acest fapt. Schimbarea care a avut loc atunci ne-a invatat sa judecam si sa condamnăm si sa refuzam felul de a fi al omului vechi si caracterul lui, si sa ne imbracam cu omul cel nou care este creatie a lui Dumnezeu si participa la caracterul Lui. Nu spunem niciodata ca am inteles faptul acesta si l-am realizat in clipa intoarcerii noastre la Dumnezeu. Dar spunem, in lumina Scripturii, ca aceasta a avut loc in acel timp al intoarcerii noastre, si ca este important timpul cand l-am inteles si l-am realizat.

Coloseni 3.11

Hristos, totul in toti, fara deosebire

In acest om nou deosebirile din lume – fie nationale, religioase, culturale sau sociale – simplu, nu exista. Hristos este totul si in toti care s-au imbracat cu acest om nou, pentru ca aceasta este o reproducere a Lui Insusi. Ceea ce este omul cel vechi si ce este omul cel nou, nu este usor de inteles si inca si mai putin de a explica. In amandoua expresiile avem personificat un anumit caracter al omului. Intr-unul avem caracterul lui Adam, in celalalt al lui Hristos. Numai ca nu este ceva doar ideal, ci o schimbare reala. Felul de a fi al lui Adam a fost judecat si am terminat cu el, si ne-am imbracat cu Hristos si prin urmare cu caracterul vietii Lui. Ne-am imbracat cu el nu asa cum isi pune un om o haina pe el, ci mai degraba cum se impodobeste cu o noua imbraca minte o pasare care isi schimba penele. Caracterul cel nou creste in mod natural din viata cea noua pe care o avem in Hristos.

Coloseni 3:12-15

De purtat caracterul lui Hristos ca niste alesi, sfinti si preaiubiti (3.12-15) In versetele 12-15 aflam descris caracterul pe care avem sa-l imbracam. Este in totul opusul lucrurilor acelora de care sa ne dezbracam potrivit versetelor 8 si 9. Avem sa dezbracam caracteristicile omului vechi pentru ca ne-am dezbracat de omul cel vechi. Avem sa ne imbracam cu caracteristicile omului cel nou pentru ca ne-am imbracat cu omul cel nou. Ceea ce avem sa fim depinde in intregime de ceea ce suntem. Suntem alesi ai lui Dumnezeu – daca suntem in adevar credinciosi – sfinti si preaiubiti ai lui Dumnezeu. Din acestea decurge ceea ce avem sa fim. Harul intotdeauna lucreaza in felul acesta – intai ce suntem, apoi ceea ce trebuie sa fim. In versetele acestea Hristos ne este prezentat. Avem sa purtam caracterul Lui. Daca este un standard pentru iertare, avem s-o aratam altora „asa cum Hristos v-a iertat pe voi”. Pacea care trebuie sa stapaniasca in inimile noastre este „pacea lui Hristos”, pentru ca asa citim. In versetul 13 se vorbeste despre „vreo plangere”. Am auzit noi vreodata de vreun crestin care are o plangere impotriva altuia? De ce este atmosfera deseori plina cu astfel de plangeri? Dificultatea ar fi sa gasesti vreo colectivitate crestina fara ele! Vedem ce ni se porunceste in legatura cu toate acestea – ingaduinta si iertare, si acestea, dupa modelul lui Hristos Insi. De aceea avem nevoie de smerenie in gandirea noastra, de blandete si de indelunga rabdare, cum arata versetul 12, tot asa de dragostea care ne este poruncita in versetul 14. Dragostea este legatura desavarsirii, pentru ca ea este insasi natura lui Dumnezeu.

Pacea lui Hristos care stapaneste si spiritul de multumire (3.15) Pacea lui Hristos este aceea despre care El a vorbit in camera de sus, in noaptea dinaintea patimilor Sale. „Va dau pacea Mea”, a spus El. Este acea odihna a inimii si a mintii care rezulta din incredere perfecta in iubirea Tatalui si din supunerea perfecta inaintea voii Tatalui. In capitolul acesta ni se reaminteste ca suntem chemati la pacea aceasta intr-un singur trup. Prin urmare, pacea care stapaneste in inimile noastre ale tuturor, o atmosfera de pace cuprinde intregul trup. Cuvintele de incheiere ale acestui verset sunt semnificative: „si fiti multumitori”. Oamenii veacului acestuia sunt in mod special caracterizati de nemultumire, cum citim in 2 Timotei 3.2. Ei nu vad mana lui Dumnezeu intr-un lucru sau in altul, si daca lucrurile le merg bine, ei spun: „Asa mi-a fost norocul”. Este insa un privilegiu pentru noi sa vedem mana lui Dumnezeu in toate lucrurile si umbland in temere de EL, sa recunoastem caile Sale cu un spirit de multumire.

Coloseni 3:16-17

Cuvantul lui Hristos care locuieste din belsug in inimi (3.16) Pacea lui Hristos este urmata de „Cuvantul lui Hristos” in versetul 16. Cuvantul Lui ne da orice indrumare de care avem nevoie si el trebuie sa locuiasca in noi, in inimile noastre. In plus, el trebuie sa locuiasca din belsug in noi. Inimile si mintile noastre trebuie sa fie pline de el, in toata intelepciunea. Avem nu numai sa-l cunoastem, dar sa stim si cum sa-l aplicam in toate problemele pe care ni le prezinta viata. Si avem sa fim atat de plini cu el incat sa se reverse de la noi si sa-l comunicam unul altuia. In relatiile de fiecare zi unii cu altii, sa fim in stare sa ne invatam unii pe altii care este voia lui Dumnezeu si de asemenea sa ne instiintam unii pe altii impotriva oricarui lucru care ne-ar abate de la voia Lui.

Starea personala spirituala in cantari (3.16) De asemenea avem sa fim caracterizati de lauda si cantare. Insa imnurile si cantarile noastre trebuie sa fie spirituale in caracterul lor si Domnul sa fie

Obiectul lor inaintea noastra – ele sa fie „lui Dumnezeu”. Pe langa asta, trebuie sa fim atenti la starea noastra spirituala chiar si in cantarile noastre. ele sa fie cu multumire in inimile noastre. Cantarile care vin dintr-un spirit de „serbare” placuta noua nu au demnitatea necesara. Cand inima ne este plina de sentimentul harului, atunci putem canta intr-un mod placut lui Dumnezeu.

Toate in Numele Domnului, cu multumiri (3.17) In final, fiecare fapta si amanunt din vietile noastre sa fie in supunere fata de Domnul si deci facute in Numele Sau si intr-un spirit de multumire. Acest cuvânt mult cuprinzător termina indemnurile generale. Versetul care urmează începe să se ocupe cu lucruri într-un fel mai personal.

Coloseni 3:18-22

Comportarea in lumina Scripturii in relatiile deosebite ale vietii Este demn de notat ca indemnurile din epistola aceasta nu se limiteaza la prezentarea unor principii generale, ci intra in detalii practice si personale. Poate am di presupus ca pentru gandirea spirituala a unor credinciosi ca acei din Efes si din Colose, n-ar mai fi nimic necesar in afara principiilor, si ei ar fi fost lasati ca ei singuri sa faca aplicatiile necesare. Totusi tocmai in aceste doua epistole avem detalii depline cu privire la comportarea care se potriveste in relatiile diferite ale vietii. Ni se spune exact cum sa ne purtam in lumina deplina a Noului Testament. Nu putem trece prin lume fara sa avem multe si variate relatii cu cei din jurul nostru. Multe din incercarile si neplacerile noastre vin din legatura pe care o avem cu ei, si de aceea calea lui Dumnezeu este sa ne lasa dupa intoarcerea noastra la El in aceleasi relatii de altadata, invatandu-ne inasa cum sa le folosim in lumina si puterea aduse de cunoasterea lui Hristos. Nu ni s-a lasat sarcina de a indrepta lumea. Aceasta va fi facuta practic si repede de catre Domnul cand El Se va ocupa de ea in judecata. Noi suntem lasati sa dam marturie practica despre ceea ce este drept, purtandu-ne drept noi insine.

Relatia de casatorie, de familie si de munca Desi sunt multe si felurite relatiile din viata, gandim ca ar putea fi rezumate in trei parti, asa cum vedem in versetele acestea (3.18-4.1). Este mai intai relatia de casatorie. In al doilea rand, relatia de familie care decurge din relatia casatoriei. In al treilea rand, ceea ce putem numi relatia de munca, aceasta pentru ca truda a fost hotarata ca parte a rezultatului caderii. Organizarea vietii in lumea aceasta, potrivit gandului lui Dumnezeu, este bazata pe casatorie. Daca citim Matei 19, vom observa cum Domnul prezinta adevarul, intai despre casatorie, apoi despre copii si apoi despre bogatii. Textul acesta din Coloseni se ocupa de casatorie, de copii, de munca, in aceeasi ordine. Indraznim sa spunem ca niciodata n-a fost mai important pentru credinciosi sa tina seama de aceste relatii intr-un fel crestian, pentru ca niciodata aceste institutii divine n-au fost atacate mai violent ca in timpul nostru. Ele fiind ca niste fortarete a ceea ce este bun, diavolul urmareste distrugerea lor; si este folosita orice fel de arma, de la „modernismul” care ar avea aparenta de imbunatatire sau chiar de stiinta, pana la „comunismul” care practica „dragostea libera”, ii face pe copii strazii sa formeze cete fara capatai si uneori ii incurajeaza pe muncitori sa distruga proprietatile altora sau sa ucida, plangandu-se de plata mizerabila si de hrana.

Doua parti implicate in relatiile noastre In toate relatiile noastre sunt implicate doua parti. In casatorie relatia este intre sot si sotie; in familie, intre copii si parinti; in munca, intre slujitori si stapani. Fiecare dintre aceste relatii, in masura in care sunt instituite de Dumnezeu, o parte isi

asuma conducerea si cealalta parte este supusa. Mai mult, acesta nu este un lucru care sa fie lasat la tratative si la aranjamente ca intre persoane diferite care intra intr-o relatie. Este o randuiala precizata de Cuvantul lui Dumnezeu.

Indemnuri ridicate la nivelul cel mai inalt: „in Domnul” In fiecare dintre aceste trei cazuri, cuvantul se adreseaza intai celor care sunt in pozitia de supunere. Supunerea se potriveste sotiei; ascultarea copilului. In cazul robilor trebuie sa fie nu numai ascultare, ci si lucrarea din inima si cu integritate. Cel mai izbitor lucru in legatura cu indemnurile acestea in fiecare caz este felul in care sa fie facut fiecare lucru: ca inaintea Domnului. Aceasta ridica intreaga situatie la nivelul cel mai inalt. Sotia este supusa, inasa „in Domnul”. Inseamna ca prima ratiune a supunerii ei este ca asa a randuit Domnul. Ea se supune sotului ca exprimare a supunerii fata de Domnul ei. Este de asteptat desigur ca sotul ei sa aiba un astfel de caracter incat supunerea fata de el sa nu fie o dificultate, ci o placere. Dar chiar si cand ar fi altfel situatia, ea inca va fi supusa socotind ca face aceasta pentru Domnul. Aceleasi principii se aplica si copiilor si slujitorilor (robilor). Ei au sa tina seama de ce este placut Domnului. Trebuie sa ne amintim ca slujitorii despre care este vorba aici erau niste sclavi. In munca lor aveau foarte putin profit sau nimic pentru ei insisi. Totusi ei aveau sa lucreze intocmai ca si cum ar fi lucrat pentru Domnul. Si in adevar, daca lucrau pentru El, vor primi in final din mana Lui o rasplata deplina pentru munca lor, desi poate niciodata n-au primit cuvantul „multumesc” de la stapanul lor nemilos. „Voi slujiti Domnului Hristos” (v.24) spune apostolul. Supunerea, trebuie sa ne amintim, nu implica in mod necesar inferioritate ci implica recunoasterea sfanta a ordinei stabilita in mod divin.

Indemnuri pentru sotii si parinti Totodata randuialile lui Dumnezeu nu sunt indreptate numai intr-o directie. Daca este un cuvânt de invatatura si indrumare catre cei care au locul de supunere, tot asa este un cuvânt si pentru cei care au rolul de conducere. In fiecare caz Duhul lui Dumnezeu Isi pune degetul pe locul slab. Sotul este indemnata sa iubeasca. Dragostea fireasca se poate intoarce usor in slabiciune, dar aceasta nu se poate intampla cand ea este o reflectare a dragostei divine. Daca sotul este caracterizat de dragoste, sotia nu are greutate ca sa-i fie supusa. Tot asa parintii sa nu-i intarate pe copiii lor. Disciplina este necesara si buna, dar daca nu este controlata de dragoste poate deveni cu usurinta exagerata si suparatoare, spre descurajarea copilului.

Coloseni 4:1-4

Dreptatea, datoria stapanilor (4.1) In cel de al treilea caz, al stapanilor, gandul deosebit este cel al dreptatii. Fiecare stapan credincios trebuie sa se intrebe mereu cu privire la slujitorii lui: „Ce este drept? Ce este potrivit?” si de asemenea sa-si aduca aminte ca el insusi este un slujitor al Stapanului care este in ceruri – un Stapan care a spus: „Cu ce masura masurati vi se va masura”. Aici deci sunt sase invataturi care, daca sunt ascultate, vor conduce mai departe sa realizeze cerul pe pamant. Neintelegerea in familie si in relatiile de munca va fi un lucru din trecut! Dar punctul principal de aici este ca noi, cei credinciosi, trebuie sa anticipam binecuvantarea zilei mileniului si sa urmarim voia lui Dumnezeu in relatiile pe care le avem, asteptand ziua cand voia Lui se va face pe pamant asa cum este si in cer.

Staruinta in rugaciune – si pentru ca Pavel sa vesteasca taina lui Hristos (4.1-4) Versetele 2-6 din capitolul 4 ne duc din nou la indemnurile generale; intai in ce priveste rugaciunea, apoi in ce priveste relatiile credinciosilor cu cei neintorsi la Dumnezeu. Avem sa ne rugam, si nu numai sa staruim, dar sa si veghem ca sa putem observa raspunsul Sau la cererile noastre, si sa nu uitam sa-l aducem multumiri pentru harul primit. De asemenea, rugaciunile noastre sa nu fie numai pentru noi sau chiar intr-un fel egoist. Pavel ii indemnata pe coloseni sa se roage pentru el, ca sa poata prezenta „taina lui Hristos” despre care vorbise in aceasta epistola. Dorea ca ei sa fie ca niste mijlocitori in favoarea lucrarii lui Dumnezeu si in felul acesta sa ia parte la lupta care era in legatura cu ea. Astazi suntem foarte, foarte slabi in ce priveste rugaciunea. Viata de acum este organizata pe principiul grabei, si rugaciunea este deseori facuta in graba. Atunci ce putem spune despre „a starui in rugaciune?” Cand dorim cu toata inima un anumit lucru, staruim. Si cat de des ne aratam ca niste fiinte cu dorinte superficiale? Dorintele noastre merg pana la un anumit punct si atunci ne unim in rugaciune – dar numai atat. Repede uitam acea nevoie si nu aratam staruinta.

Coloseni 4.5,6

Purtarea fata de cei de afara, cu har si adevar

In versetul 5 cei care nu s-au intors la Dumnezeu sunt numiti ca fiind „cei de afara”. Unii sunt in colectivitate crestina si altii in afara ei; si este important lucru sa fim corecti in relatiile noastre cu cei de afara. Suntem intr-un loc de marturie fata de ei. mai intai, purtarea noastra fata de ei trebuie sa fie caracterizata de intelepciune. Aceasta fiind o realitate, putem fi siguri ca avem ocazii de a marturisi prin ceea ce suntem de „a rascumpara timpul”, folosind orice ocazie, tinand seama de felul cum se prezinta ei insisi. Este un lucru, totusi, de a prinde o ocazie, si altul de a folosi bine aceasta ocazie. Cuvintele spuse in mod nepotrivit sunt deseori mai mult de regretat decat faptul de a nu spune nimic. Cuvintele noastre trebuie sa fie intotdeauna cu har. Niciodata sa nu coboram la observatii critice, sau pline de amaraciune, sau ironice. Dar si de alta parte, cuvintele noastre, in timp ce sunt pline de har, sa nu aiba ca scop doar sa fie pe placul oamenilor. Ele trebuie insotite de cea ce reprezinta sarea – o calitate a adevarului. Harul si adevarul se afla in Domnul nostru si ele trebuie sa se arate si in cei care sunt ai Sai si chiar sa le caracterizeze cuvintele. Standardul dat aici este foarte inalt. Daca nu ajungem la el, sa nu-l coboram in gandurile noastre. sa-l mentinem in toata inaltimea lui asa cum este arata in Hristos si sa staruim in a ne indrepta spre el.

Coloseni 4.7-9

Scrisoare catre Coloseni trimisa prin Tihic, cea catre Filimon prin Onisim

Cu versetul 7 se termina cuprinsul epistolei si incep salutarile. Acestea au multe lucruri folositoare. Tihic, despre care apostolul are cuvinte pline de afectiune, era in mod evident purtatorul epistolei catre Coloseni. Onisim, care era numit „credinciosul si preaiubitul frate”, era sclavul care fugise de la stapan, despre care ne vorbeste epistola catre Filimon. Ce altceva decat harul lui Dumnezeu poate transforma un sclav necinstit si fugar intr-un frate credincios si preaiubit in Hristos? Deci Tihic a dus scrisoarea catre Coloseni si Onisim scrisoarea catre Filimon cand au plecat impreuna spre Colose.

Filimon nu este numit in capitolul acesta, asa cum era si natural, pentru ca era o alta scrisoare pentru el. Arhip (v.7) este amintit in amandoua scrisorile.

Coloseni 4.10,11

Aristarh, Marcu si Iust, impreuna lucratori cu Pavel

In timpul cand scria aceasta epistola, Pavel era impreuna cu Aristarh, Marcu si Iust. El a avut ocazia sa scrie despre fiecare dintre ei cuvinte deosebit de frumoase, ca lucratori pentru imparatie si mangaiere pentru el insusi. Este foarte incurajator faptul ca il gasim pe Marcu mentionat in felul acesta, deoarece istorisirea pe care o avem despre el in Fapte nu dadea sperante. Aceasta arata cum cineva care a avut o deviere la inceputul lucrarii lui a fost totusi recuperat complet si a devenit folositor. In cele din urma Marcu a fost scriitorul celei de a doua evanghelii care Il prezinta pe Domnul ca Slujitor perfect. Este o ilustrare a felului in care puterea lui Dumnezeu ne poate face in final plini de tarie chiar in lucrul in care am fost mai slabi.

Coloseni 4.12

Lupta in rugaciune a lui Epafra

Era si Epafra cu Pavel, insa era unul „dintre voi”, adica dintre coloseni deci nu „din circumcizie”. Era departe acum de cei dintre ai lui, totusi avea un zel mare pentru ei si lupta cu tot sufletul pentru ei. Aceasta lucrare, numita aici „lupta” era implinita in rugaciune. Rugaciunea, dupa cum vedem, este munca si poate fi lupta. Epafra se ruga in asa fel incat era in adevar o lupta pentru el, si aceasta „intotdeauna”, incat Pavel dadea marturie ca aceasta ii era practica. Desi era departe de prietenii sai, Epafra ducea o lupta reala in rugaciune pentru ei, avand ca obiectiv ca ei sa stea maturi si pe deplin siguri in voia lui Dumnezeu. Mare lucru este sa ai o cunoastere deplina a voii lui Dumnezeu; aceasta o dorea apostolul pentru coloseni, in capitolul 1.9. Mare lucru este sa fii cu maturitate si pe deplin sigur in voia Lui. A sta in ea inseamna si a fi supus ei si caracterizat de ea, potrivit cu ceea ce se spune in capitolul 1.10. Este evident ca dorintele si rugaciunile lui Epafra pentru sfintii din Colose si din imprejurimi erau in totul paralele cu rugaciunile lui Pavel pentru ei.

Coloseni 4:15-18

Epistola din Laodicea (4.15,16) Laodicea era o cetate din apropiere de Colose. Ea este mentionata in capitolul 2.1 si de trei ori in capitolul acesta. Numele ei are un rasunet trist din cauza celor spuse de Domnul acestei adunari in Apocalipsa 3.14-22. Cu toate rugaciunile si lupta in folosul lor din partea lui Pavel si a lui Epafra, cu toate ca epistolele apostolului circulau printre ei, ea a deczut in cele mai joase adancimi. Epistola „din Laodicea” era fara indoiala una care circula in acel timp de la o adunare la alta adunare. Epistola aceasta catre Coloseni si catre Laodiceeni prezinta exact acel adevar care, daca ar fi fost luat in seama de laodiceeni, i-ar fi pastrat pe calea cea buna. Ea face cunoscut gloria lui Hristos, Capul adunarii Sale. Ea ii indeamna sa se tina „stransi de Cel care este Capul” (2.19). Ei insa n-au luat seama; si epistola catre ei trimisa din Patmos ii arata ca deplin

satisfacuti cu ei insisi, iar Hristos Capul, cu totul dincolo de usa. Si noi nu suntem, in ce priveste firea noastra, mai buni decat ei. De aceea sa punem la inima instiintarea pe care o avem in starea in care se gaseau ei.

Arhip: a implini slujba primita de la Domnul (4.17,18) Sa primim si cuvantul de indemn dat lui Arhip, ca fiind aplicabil si pentru noi insine. Ti-a dat Domnul sa faci o lucrare? Atunci ia seama s-o implinesti, oricat de neinsemnata ar parea sa fie. Neimplinirea slujbei inseamna lenevie, care indata deschide usa catre declin si catre dezastru spiritual. Nimic altceva nu ne poate pastra decat harul acesta cu care se termina epistola.

clickbible.org